

T a k e s p r e d e r .

111195

I spørsmålet om har den norske nasjon tudd seg om den aldri hadde syndet hverken før eller etter den 9. april 1940. En annen ting er den som "helt og fullt" har stått på.

Nærværende dokumenter som (nesten alle) sto offentliggjort i pressen i krigstiden, legger dog et alvorlig ansvar på hver og en som hadde forutsetning for personlig tankevirksomhet. Ikke engang Churchills og Secret Service's, Nygårdsvolds og Øksnevads intense forvirrelseskampanje frittek fra ansvaret for å bruke sin egen først Heller ikke det sanseløse skrålet om at "tyskerne" bare løy.

Rettsforfølgelsen mot NS er som kjent bygget på tre punkter:

1. At årsaken til den tyske okkupasjon var maktbegjær.
2. At Norge var i krig med Danmark fra 9. april 1940 til 7. mai 1940.
3. At NS adlød okkupasjonsmaktens forordninger og ikke Nygaardsvold-regjeringens.

Følgende uomtvistelige dokumenter gir klart og tydelig svar på nevnte tre anklagepunkter:

1. Morgenbladets kronikk av 20. august 1947: "Reynaud holder oppgjør." Av Johan Scharffenberg. Der står det tydelig dokumentert av den franske statsminister at vestmaktene la planer om invasjon i Norge lenge før tyskerne kom. Og fhv. utenriksminister Kohts motskrift med Undersøkelseskommisjonens innstilling. Han sier bl.a.: "Det var vestmaktene som mer og mer gikk ut på å drive Norge inn i krigen." Han skriver også åpent om regjeringens uærlige nøytralitetspolitikk.

Og det er kjent - eller nettopp ikke kjent - at admiral Raeder ble ikke dødsdømt fordi okkupasjonen av Norge, som han var hovedmann for, var et mottrekk mot de fransk-britiske planer om invasjon i Norge i april 1940.

Altså er den ting slått fast av den allierte krigsforbryterdomstol i Nürnberg.

2. Hærens Overkommando sendte den 8. juni 1940 følgende telegram fra Tromsø til den norske minister i Stockholm:

"Kongen og regjeringen har forladt landet og gitt meg befaling om å innstille fiendtlighetene. Meddel kl. 20 i kveld det tyske gesandtskap i Stockholm at jeg har mottatt ordre om å innstille fiendtlighetene, og at jeg med sikte på forhandling ønsker å komme i kontakt med den tyske overkommando i Oslo.

Ruge."

Mellom den norske og den tyske overkommando ble det så inngått skriftlig avtale. Den ble på den norske overkommandos vegne undertegnet i Trondheim den 10. juni 1940 av daværende oberstløytnant i Generalstaben R. Roscher-Nielsen. Avtalens § I har følgende ordlyd:

"De norske stridskrefter legger våbnene ned og forplikter seg til ikke å gripe til våben igjen mot det tyske rike eller dets allierte så lenge den nu pågående krig varer."

Til dette sier IV Haagerkonv. art. 35:

"Avtaler om overgivelse som sluttet mellom to kontraherende parter, skal ta hensyn til de militære æresregler. Når avtalen er sluttet, skal den overholdes samvittighetsfullt av begge parter."

Høyesterettsadvokat Harald Holthe, medlem av Stortingets Folkerettskommisjon før krigen, fylkesmann i Sør-Trøndelag etter krigen, skrev i en redegjørelse av 13. mai 1940 til A/S Trondheimsentreprenørenes Felleskontor:

"De besatte områder av vårt land kan ikke sies å være i krig med Tyskland. De besatte områder behøves av internasjonal rett og der skal ikke krigerske handlinger foregå eller kunne foregå mellom nordmenn og Tyskere. Innvandringer fra nordmenns side betraktes ikke som rebellier etter krigslovene.

Det er således ikke riktig for et besatt område å si at det kan være i krig med Tyskland."

Samme høyesterettsadvokat Holthe skrev i Dagsposten, Trondheim for 6. august 1940.

"Å bevise tidspunktet for en krigs begynnelse og slutt, er i retlig henseende nødvendig. Dype endringer i den rettslige situasjon følger herav. Enkelte lover suspenderes og andre treer i kraft under en krig. Norge kom i krig med Tyskland 9. april 1940. Krigen opphørte 9. juni samme år da våpnene i Norge ble nedlagt.

Vårt folks standpunkt og vårt Stortings standpunkt før krigen var ubetinget nøytralitet. Så langt vårt folk øvnet ble denne linje holdt. Nøytralitet tjener fredens opprettholdelse.

Det norske folk har aldri - under ingen omstendighet ad konstitusjonell veg - hatt allianse med Storbritannia. Vi har aldri gått med på å engagere oss i en verdenskrig. Sympatier og vennskap er ethvert menneske berettiget å slutte etter egen samvittighet og prøvelse.

Overfor okkupasjonsmakten plikter nu enhver i Norge ikke å utvise noen form for fiendtlig handling. Om nordmenn i utlandet velger å gå i krig for Storbritannia, er det en frivillig sak. Norge som stat bindes ikke. Hverken kongen eller regjeringen Nygaardsvold er berettiget å la den norske stat være krigførende for Storbritannias sak. Storbritannia har intet rettskrav på at så skjer eller skal skje. Ingen av de krigførende makter har krav på at vårt folk trekkes inn i Europas og verdens uløste spørsmål for hvilke krig føres.

Det norske folk har nu krav på ikke å bli trukket inn i bitterheten, hatet, villheten og ødeleggelsen.

Vårt folks heder og verdighet i dag da vårt land er okkupert, er ikke knyttet til kamp men til fredelig arbeid. Vi plikter å unngå konflikter, men har rett til å hevde våre krav i henhold til folkets rett.

3. Nygaardsvolds-regjeringens advokat, folkerettskonsulent Kristen Johanssen, skrev i sin redegjørelse til Norges Industriforbund den 27. mai 1940:

"For det første er det uomtvistelig at innen det besatte område går okkupasjonsmyndighetenes bestemmelser foran den ordinære norske regjeringens bestemmelser.

Den siste kan ikke ved noen forordning gyldig pålegge den norske befolkning å foreta eller unnlate noe som okkupasjonsmakten forbyr eller forlanger, såfremt ikke okkupasjonsmaktens påbud ligger utenfor grensen av en okkupasjonsmyndighets rettslige beføyelse. (Meg bekjent var det nordmennene som først brøt den lovlige forordning. Udt.)

Herav følger at den heller ikke senere kan gjøre ansvar gjeldende overfor norske borgere fordi disse ikke har rettet seg etter dens - regjeringens - forholdsregler når disse var i strid med okkupasjonsmyndighetenes bestemmelser."

På Industriforbundets spørsmål om nye lover og forordninger som etter 9. april 1940 utstedes av den norske regjering er bindende for rettssubjekter i det okkuperte område, svarte regjeringsadvokaten kort og godt nei.

Til overflod har jeg utdrag av hvisnå Berggravs syndebrev av 23. oktober 1940:

"En tredje engstelse er kommet til ved spørsmålet om å melde seg inn i NS. Enhver må her følge sin overbevisning. Utover dette hverken kan eller må noen la seg drive av et hvilket som helst hensyn." - Altså ikke engang hensynet til biskopens senere motsatte mening.

I parentes er det her nødvendig å minne om kirkens senere usanne om at det ble gjort inngrep i dens plikt og rett til å forkynne Guds ord klart og rent og uavkortet. Den utnyttet derved folkets tillit til å gjøre kanskje den største innsats for hatet.

Ovenstående dokumenter som er klare uttalelser av de presumptive høyeste instanser, lar seg jo ikke omdiskutere dersom det er sannhet og rett man vil.

Helt inntil den siste verdenskrig var kommet igang og London hadde dratt landenes overhoder til seg, hørte vi at Folkeretten var høyeste instans man skulle svare for, særlig i krigstid. Og i svundne år gjorde Norges røster stort anskrik når andre brøt Folkeretten. Men da vi selv ble satt på prøve og trådte Folkeretten under fot, da forstummet disse røstene fullstendig.

Man skulle tro at selve betegnelsen i l l e g a l fra første stund hadde gjort det klart for folk h v e m som brøt lovene, men det har vært uhyggelig å konstatere hvordan endog ærlighet og redelighet gjøres relativ for å tjene subjektive følelser. Den som ikke kunne få sin samvittighet til full taushet overfor ordet illegal, de byttet det ut med "å gå under jorden".

Enhver kan se av disse dokumentene at det ikke er lovbrudd NS.-folk forfølges for, men fordi man har tillatt seg å ha en annen mening enn England og jøssingene.

Og Folkeretten er øyensynlig avgått ved døden. Makten troner i dens sted.

I neste runde avgår vi sannsynligvis alle i en lovløs og rettsløs og sannhetsløs verden.

Men da har man jo kommunistene til syndebukk.

Oslo, 21. november 1947.

(sign.) Bergljot Bornøy.

Ny norsk kvittet (1940): Utdrag

Statsminister Nygårdsvolds tale

fra London 25. juni 1940.

"Norske kvinner og menn:

Når jeg i denne for vår sivilisasjon og personlige frihet så skjebnesvangre tid vender meg til dere, så er det ikke bare for å sende en hilsen i sin almindelighet, men det er også for å få anledning til å redegjøre for regjeringens arbeid og for dens syn på forholdene slik som de har utviklet seg.

Vi mente imidlertid at vi hadde plikt på oss å forsøke om det ikke skulle være noen som helst mulighet for at i all fall en liten del av Norge kunne bli bevart for norsk administrasjon og norsk selvstyre.

Men Tyskland ga oss ikke engang svar.

Det sto da ingen annen utvei åpen enn å nedlegge våpnene og sende våre tapre offiserer og soldater hjem. Jeg vet at denne beslutning var et hårdt slag for alle disse.

Ved siden av beslutningen om våpennedleggelse og demobilisering måtte også regjeringens stilling etterat hele Norge var okkupert av tyskerne, tas opp til overveielse.

Men før jeg går nærmere inn på det spørsmål, vil jeg gjerne si noen ord om det arbeid som regjeringen utførte i de to månedene krigen varte. (Uthevet her.)

Jeg tror disse få og sammentrengte opplysninger vil vise at regjeringen, trass i alle vanskeligheter, var en arbeidende regjering, en regjering som med Stortingets mandat for øyet søkte å lindre og forebygge nød og savn og ordne og reise det som krigssituasjonen hadde revet overende.

Vi fandt imidlertid, som jeg før har sagt, å måtte nedlegge våpnene og dermed var hele Norge i fiendens hånd.

Vi kan nå i et fritt land arbeide for Norges sak. Vi kan nå fritt (?) si overfallsmennene den usminkede sannhet om deres oppreden både under og etter krigen.

-----."

Utdrag av "Logos"-heftet for April 1951

"L a p s u s e l l e r s t i n d e l l e"

.....Med dette som bakgrunn må det formodentlig sies å hvile et nokså mystisk skjær over et forhold som ble avslørt under en landssviksak i Oslo byrett den 10. - 12. februar i år.

Som vanlig hadde dommeren fulgt den skjematiske oppskrift og harsellert over at tiltalte kunne være så håpelig å ville hevde at Norges krig var slutt med generalkapitulasjonen den 9. juni 1940. Da tiltalte var halstarrig og fastholdt at ordet "krig" var et ukjent ord i Kongens Tromsø-proklamasjon, som ble lest den 8. juni 1940, meddelte dommeren overbærende at han skulle dokumentere det motsatte.

Mellem dommerbordets "faste dokumenter" fant han fram et stensilert sirkulære som han opplyste var en offisiell gjengivelse av Kongens nevnte tale, og av dette sirkulære leste han så med triumf i røsten følgende avsnitt:

"Norges Konge og Norges Regjering vil i denne kampens tid være de frie talsmenn for det norske folks nasjonale krav. De vil så langt det er gjørlig opprettholde det norske rikets selvstendighetskrig, således at ingen av de rettigheter som tilkommer en fri stat skal bli forspilt. Det vil være deres oppgave å verne om landets og folkets politiske rettsgrunnlag, så vårt fedreland i seirens stund med myndighet kan tre fram og hevde sin nasjonale frihet."

"Noe mere trenger De vel ikke", sa dommeren, "her sier jo Kongen med rene ord at man vil opprettholde det norske rikets selvstendighetskrig, og dermed anser jeg enhver ytterligere debatt i så måte som endt."

Tiltalte som hadde vært så heldig at han personlig hadde hørt talen over Tromsø kringkaster i 1940, ville likevel ikke gi tapt. Tross dommerens tydelige irritasjon fastholdt han at ordet "krig" ikke var blitt nevnt, og at gjengivelsen derfor måtte være et falsum.

I den følgende dags rettsmøte hadde tiltalte vepnet seg med Bilag II til Granskningskommisjonens innstilling, og denne gang var det hans tur til å lese:

"S.312. Norges Konge og Norges Regjering vil i denne kampens tid være de frie talsmenn for det norske folks nasjonale krav. De vil så langt som det er gjørlig opprettholde det norske rikets selvstendige l i v, således at o.s.v."

Stor bestyrtelse og forvirring! Unektelig er det jo en viss forskjell på "krig" og "liv" og heller ikke kunne det herske noen tvil om at det var Granskningskommisjonen som ga den autentiske riktige gjengivelse. Dommeren bedyret sin gode tro, og la villig frem til beskuelse det sirkulære som han den foregående dag hadde brukt som kilde.

Det var et interessant dokument. Formentlig vil det være av en viss interesse både for dem som alt er dømt og dem som er forutsatt å skulle bli det, å lese følgende utdrag av det:

Meddelelse nr. 39 fra Riksadvokaten.

Herr statsadvokaten for landssviksaker.

Der forekommer i landssvikssaker at de domfelte påberoper seg den proklamasjon til det norske folk fra Konge og Regjering som ble senlt ut den 8. juni 1940. --.---.---.---.---.---

En del eksemplarer av denne meddelelse legges ved til fordeling blant politifolkene og de oppnevnte aktorer i Deres distrikt. En del eksemplarer er sendt til Den Norske Dommerforening for videre ekspedisjon til samtlige dommere.

Riksadvokatembetet, den 17. februar 1946.

Jens Chr. Møllbye (sign.)
Statsadvokat. "

En bør merke seg datoen. Den 17. februar 1946 ! Hele to år senere var fremdeles dette dokument fra dommeret ansett som det uimot-sigelige bevis på at det norske folk hadde fått beskjed om Norges fortsatte "krig".

At noe slik har kunnet gå for seg i hele to år, må vel med et mildt uttrykk betegnes som noe av en ---, ja leseren finner sikkert selv det mest rammende uttrykk.

Det bidrar ikke til å høyne respekten for oppgjørets rettferdighet, at det som man bygger på som veiledning viser seg å være tilsynelatende tilsiktet vill-ledning.

La oss få høre hva De har å si, herr Riksadvokat ! Det norske samfunnet har et visst krav på å få vite det.

H. N. H.

Bilag III.

I Morgenbladet for 2. februar 1948 sitorer overlæge Johan Scharffenberg engelskmannen Cyril Falls, professor i krigshistorie:

"Det er allerede blitt åpent uttalt, selv om det ikke er skjedd offisielt her i landet (England), at vi håpet å komme Hitler i forkjøpet ved å skaffe oss fast fot på norsk grunn, og at vi ikke ventet noen norsk motstand."

Videre sa hr. Scharffenberg i Konservative Studenters Forening, referert i Morgenbladet for 31. januar 1948:

"Det er blitt sagt under eds ansvar at admiral Liesen har uttalt at når der ikke ble lagt ut miner i Oslofjorden var det av hensyn til innseilende britiske krigsfartøyer."

H v a e r l a n d s s v i k ?